

Évközi 17. vasárnap – 2013. július 28. – C év

Két veréb gubbasztott egy fán a sűrű, dermesztő hóésésben. Szemlélték a kavargó, hulló hópelyheket. Egyikük töprengve megszólalt: „Vajon milyen súlya lehet egy hópelyeknek?” A másik gúnyosan odavetette: „Ugyan! Kevesebb a semminél!” Jobb dolguk nem lévén, unalmukban számolgatták a hópelyheket, amelyek egy vastag, kemény faágra hullottak. Amikor az egymillió-ötszáznyolcezerezer-hétszázhetvenkettedik „kevesebb a semminél” is ráhullott, a hatalmas, vastag ág nagyot recsenve letört és a földre esett.

„Szodoma és Gomorra bűne már az égbe kiált, és igen súlyossá lett.” Könnyen azt gondolhatnánk, hogy az égbe kiáltó bűn valami rendkívüli, egészen kivételesen súlyos, látványos, pillanatok alatt hatalmas rombolást végbevivő cselekedet lehet csak. Pedig ha kissé utánagondolunk, akkor ez egyáltalán nem így van. Nem akarom tagadni az egyes borzasztó, elrettentő bűnök súlyosságát sem, de ha őszintén utánagondolunk, többnyire nem ezek okozzák egy-egy közösség vagy a társadalom életében a legnagyobb rombolást. Sokkal inkább a szinte semmibe vett, kicsinek vagy jelentéktelennek tűnő rossz tettek, amelyeket épp ezért egyre többször, egyre többen, egyre bátrabban követnek el, lassan megölve vele szemben a lelkiismeret ellenállását. Így tudja valamilyen csekélyebbnek látszó bűn belerágni magát egy-egy egész korszak életébe, szétrohasztva az akkori társadalom egészségét. A II. Világháború borzalmainak mintegy hétszáz ezer magyar áldozata volt. Borzasztó! Azonban az azóta eltelt évtizedekben végrehajtott abortuszoknak mintegy hatmillió! A fogyasztói társadalomban teljesen természetesnek tartott, sőt megkívántnak tekintett jólétnek és pazarlásnak áldozatai megszámlálhatatlanok szinte évről-évre! Az igazán égbekiáltó bűnök hangja eleinte halk, alig hallható. De aztán egyre erősödik, mígnem elviselhetetlenül erős és fülsiketítő üvöltéssé lesz. Szodoma és Gomorra bűne a Biblia és a hagyomány szerint elsősorban a homoszexualitás volt. Érdeemes egy picit utána elmélkedni annak, hogy mennyire átalakulóban van a társadalom közgondolkodása ezen a téren. Persze felülről történő nyomásra és manipulálásra is történik ez, de tény, hogy az európai társadalom lelkiismerete egyre inkább napirendre tér a homoszexuális cselekedetek fölött. Ami valóban riasztó, az pedig az, hogy ez a folyamat messze túlterjed az egyes homoszexuális emberek és az ő egyes tetteik körén. A tét immár a természetadta nemiség kétségbe vonása és persze vele a házasság, a család, a gyermeknemzés és az egészséges nevelés rombolása társadalmi szinten.

Igen, nagyon óvakodni kell az ilyen „kevesebb a semminél” rossz tettektől, mert összehalmozódva a rombolásuk felmérhetetlen.

Amiről azonban beszélni szeretnék, az nem annyira a rossz, sokkal inkább a másik oldal, az apró és jelentéktelennek tűnő jó cselekedetek súlya és értéke! A rossz mindig látványosabb, erősebbnek, komolyabb hatásúnak látszik. Azonban a mai olvasmány és evangélium mégis arra tanít bennünket, hogy a jónak sokkal mélyebb, hosszabb távú és jelentősebb hatása van. Sokszor olyan csüggedő, bátortalan az emberek hozzáállása a kicsinek látszó jó tettekkel, jó döntésekkel szemben: úgysem érünk el vele semmit! Úgyis kevés! Úgysem tudunk változtatni semmin! ... stb. stb. Azonban ne gondoljuk, hogy ez tényleg így van! Mivel a jó a „természetes”, ezért nem is látványos, nem igazán észrevehető! Éppen a hiánya mutatja meg igazán az értékét, a nagyságát! Ami a leginkább vigasztaló lehet számunkra, az az, hogy Isten szemében is micsoda nagy értéke van a kevéske jónak is. Ábrahám alkudozásában ez az igazán megdöbbenő! Nemhogy ötven, de negyven, harminc, húsz, sőt tíz igaz ember kedvéért is megkegyelmezne az Úr Szodomának és Gomorrának. Célja nem a pusztulás! Tudjuk, hogy nem is Isten az, aki a rosszat tevőlegesen végrehajtja, okozza – ez teljesen idegen Tőle. A rossz a maga természete szerint viszi végbe a pusztítást.

Azonban Isten kegyelméből milyen apró, szinte láthatatlan emberi döntések, jó cselekedetek is elegendők ahhoz, hogy hatalmas katasztrófákat megelőzzenek, vagy súlyosan elromlott társadalmi folyamatokat lassanként megfordítsanak, orvosoljanak! Merjünk hinni ebben, még ha ezt a hatást nem is olyan könnyű érzékelni, mint a rosszat! Merjünk szembeúszni az árral, ha csak egyedül, vagy kevesen vagyunk is! Tegyük meg azt a keveset, ami rajtunk múlik, Istenre bízva a többit! Ne adjuk fel a reményt a társadalmi életben megmutatkozó számtalan negatív irányultság hatására! Ki tudja, hány súlyos bajtól menekült már meg az emberiség, vagy annak kisebb-nagyobb töredéke, mert igenis akadt tíz igaz?! Mindig is ez volt és ez marad a szentségre törekvő emberek életének, küzdelmeinek igazi értéke és értelme!